
teatrul și tineretul

Am „călătorit“ împreună cu o echipă de actori ai Teatrului Mic prin câteva zeci de licee bucureștene. Purtam împreună un Medalion Alecsandri, un spectacol „pastilă“, care începea cu versurile lirice ale bardului de la Mircești și se termina cu îndrăcita Coana Chirița. Și astfel m-am întâlnit cu peste 10.000 de adolescenți, în amfiteatre, săli de gimnastică, holuri improvizate în scene. Experiența a fost deosebit de utilă (unul din actori mi-a mărturisit că din contactul acesta liber, direct, cu tineretul a câștigat în aptitudinea de a improviza pe scenă, de a se mișca degeajat), spectatorii noștri vădindu-se interesați de o formulă de spectacol în dialog cu sala, solicitând improvizația. Am întâlnit deci câteva mii de adolescenți însetați de teatru, și socotim medalionul nostru drept o carte de vizită, o invitație spre sala Teatrului Mic. Mulți s-au interesat de repertoriul teatrului, de rolurile în care jucau actorii lor favoriți. Au fost desigur și unii care primeau „botezul focului“ ca spectatori, alții care și-au exprimat opinii critice, am întâlnit și unii blazați prematur sau adepți numai ai „Sfintului et co...“. Dar o verigă în lanțul legăturilor teatrului cu publicul a fost înfăptuită. Nu afirm că aceasta e o unică metodă — fantezia oamenilor de teatru e nelimitată —, dar ea merită să fie încercată și dezvoltată.

Scriu acestea nu întâmplător: calendarul ne amintește apropiata zi mondială a teatrului, iar tema ei de anul acesta e: teatrul și tineretul. E o fericită potrivire care găsește teatrele noastre, repertoriile, slujitorii scenei tot mai preocupați de aflarea unui repertoriu bogat în conținut de viață, de promovarea unor spectacole de o înaltă ținută artistică și, implicit, educativă. Există astăzi în țara noastră teatre dedicate celor mai diverse vârste; „Tândărică“ și „colegii“ săi provinciali, pentru preșcolari și școlari; Teatrul „Ion Creangă“, pentru tineri și adolescenți; teatrul din Piatra Neamț care și-a câștigat o nouă strălucire, înscriind, nu formal, pe

frontispiciul său titulatura de Teatru al Tineretului, împletind creația unui colectiv tînăr cu mesajul adresat tînărului spectator...

Tînărul spectator... Cîți din generația matură nu și-au dezvoltat gustul pentru frumos la vestitele matinee ale Teatrului Național... Cîți tineri nu și-au dezvoltat gustul estetic, aptitudinile artistice sub cupola milenarului spectacol teatral... Ce spectacole sînt dedicate tineretului? Fără îndoială, toate marile realizări ale gândirii și sensibilității umane, marile spectacole clasice sau moderne. Care nu sînt spectacolele pentru tineret? Spectacolele facile și vulgare, frivole, stupide, producțiile de duzină, imitațiile la modă, adică nonvalorile. Luptînd pentru un repertoriu dedicat tineretului, teatrele luptă implicit pentru ridicarea propriei lor producții artistice: iată „secretul” acestei legături indisolubile. Atracția pe care o oferă teatrul are la îndemină și o serie de facilități statornicite prin grija statului, legi speciale, iar mijloacele de propagandă teatrală sporesc. Inițiativele în această direcție se iscă mereu și se vor amplifica, există pe această linie un consens în preocupările instituțiilor de teatru și învățămînt de toate gradele. Tema zilei mondiale a teatrului vine să concretizeze o largă preocupare pe plan mondial, tînărul spectator aducînd energia, setea creatoare, pasiunea de descifrare a noului, năzuința de a cunoaște. Și ce poate fi mai emoționant decît condițiile în care se dezvoltă teatrul fării noastre socialiste, idealul creatorilor de artă venind în întîmpinarea idealului politic și etic al tinerilor. Sînt aici incluse înseși vitalitatea, mesajul, perspectiva teatrului românesc. Iată de ce ziua mondială a teatrului ne află prezenți pe toți cei care slujim într-un fel sau altul scene dedicate tinerilor spectatori. Cît de important poate fi rolul culturii, rolul teatrului, reiese limpede din cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu rostită la încheierea conferinței naționale a cadrelor didactice:

„A crește noile generații în spiritul comunismului înseamnă, pe de o parte, a le ajuta să se ridice la nivelul cunoașterii științifice proprii acestei jumătăți de secol, să-și însușească chintesența științelor moderne fără de care nu poate fi conceput astăzi progresul societății, să devină specialiști de înaltă competență și, pe de altă parte, să asimileze o vastă cultură generală, umanistă, să-și însușească concepția materialist-dialectică care le dă o reprezentare clară asupra rostului lor în societate, îi ajută să înțeleagă perspectivele și sensul dezvoltării istorice, imperatiivele majore ale vremurilor noastre. Numai îmbinînd armonios aceste laturi fundamentale, inseparabile, ale educației, cristalizînd astfel personalitatea elevilor și studenților, vom putea forma cu adevărat un tineret în stare să ducă mai departe făclia progresului, să continue cu succes măreața operă de construire a socialismului și comunismului în România.”

* * *

În paginile ce urmează publicăm opiniile citorva scriitori, artiști, conducători de teatre, specialiști în problemele tineretului, răsponzînd astfel unei deosebit de actuale preocupări atît pe plan național cît și internațional: teatrul și tineretul.

Al. P.

ION LUCIAN

Directorul Teatrului „Ion Creangă”

DRAGOSTEA PENTRU TEATRU ÎNCEPE DIN COPILĂRIE

Între adult și teatru se stabilește un mariaj fără divorț. „Logodna” se face însă în tinerețe, iar „dragostea” începe în copilărie.

Este principiul după care ne conducem în activitatea Teatrului „Ion Creangă”. În clipa în care reușim să declanșăm în sufletul spectatorului-copil sentimentul de dragoste pentru teatru, sîntem fericiți și socotim o parte din misiunea noastră împlinită. Spunem „o parte”, pentru că de la acest sentiment mai urmează un drum lung și dificil.